

[Ebba Strange]

adgang til landet er med til at give et dårligt eksempel ikke bare i de andre europæiske lande, men i hele verden, et eksempel, der kan smitte ikke bare i Europa, men også i de lande i Asien, Afrika og Latinamerika, som hidtil har åbnet deres grænser for folk, der var på flugt. Vi vil derfor gøre, hvad vi kan i Retsudvalget for at genindføre mere humane flygtningeregler.

Jeg skal nævne nogle af de problemer, der har vist sig efter 1986-loven.

Det var et stort problem i debatten i 1986, hvordan man kunne sikre, at asylansøgere ikke blev sendt tilbage til et land, hvor de risikerede forfølgelse. Trods regeringens garantier om, at sådan noget ikke ville finde sted, har vi eksempler på, at iranere fra Vesttyskland er blevet sendt tilbage til Tyrkiet og derfra var i risiko for at blive sendt videre til Iran.

Vi ved også, at de danske regler har øget antallet af flygtninge, der må flakke fra den ene europæiske lufthavn til den anden uden at blive modtaget i nogen af landene, fordi Danmark siger, at Vesttyskland er første asylland, og vesttyskerne siger: vi vil ikke have dem; de steg af i Danmark, Danmark er første asylland.

Et andet stort emne i 1986 var, at nu skulle Danmark øge sine internationale bestræbelser for at få ensartede regler. Jeg skal love for, at resultatet er blevet, at man i Schweiz, Holland, Belgien og Vesttyskland har indført regler, der er næsten lige så skrappe som dem, vi har i Danmark. Tilbage i Vesteuropa er efterhånden kun Norge og Sverige, som stadig har nogle humane asylregler.

I forbindelse med straffereglerne over for flyselskaberne vil jeg godt spørge om mærketalene. Dem kan vi selvfølgelig aldrig få, men hvor mange af de mennesker, der virkelig har behov for asyl, kommer overhovedet så langt, at de går hen og søger visum og pas? Det tør de jo ikke; det diskuterede vi også meget i 1986. Er der overhovedet nogen i Iran og Libanon, der får pas og visum til at rejse ud, og mon de i så fald skulle være flygtninge? Mon ikke det snarere er en helt anden slags mennesker?

Endelig er der familiesammenføringsreglerne. I bemærkningerne til lovforslaget foreslår justitsministeren, at familiesammenføringerne bliver en del af den kvote, der udfyldes af UNHCR, Højkommissariatet for Flygtninge. Jeg mener, det er en omgåelse af vores aftale med Flygtningehøjkommissariatet at foretage en sådan ændring af begrebet kvoteflygtninge.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Venstre kan støtte justitsministerens lovforslag, fordi der helt klart var brug for den stramning i lovgivningen, der blev foretaget i 1986. Men jeg synes, der er grund til at sige, at der jo ikke kun er tale om en taldiskussion: hvor mange, hvad er det sande antal flygtninge, vi kan eller skal modtage?

Det er da klart, at når vi vurderer de regler, vi lægger til grund, så må vi se på disse regler og på den mulighed, de giver for at modtage folk, der er i nød. Derfor er der ikke et sandt tal på, hvor mange eller hvor få flygtninge vi kan modtage. Jeg siger ikke, at det ikke har nogen praktisk betydning, men jeg vil godt advare lidt imod, at man tror, vi kan finde det magiske tal.

I det hele taget synes jeg, der er brug for, at vi i flygtningedebatten får en knap så opkogt diskussionsmåde. Vi synes i Venstre, at det må være muligt at rejse nogle spørgsmål og problemer i forbindelse med flygtningene, uden at det bliver affærdiget, og uden at folk bliver beskyldt for ganske voldsomme ting. Ellers er jeg bange for, at vi gennem vores måde at diskutere tingene på kan være med til at skabe det fremmedhad, som vi alle er imod.

Der er brug for at rejse nogle konkrete spørgsmål, der går på, at vi også må have lov til at stille forventninger til de folk, der kommer hertil som gæster. Der er brug for f.eks. at rejse spørgsmålet om deltagelse i undervisning, i sprogundervisning. Er det ikke rimeligt, at vi siger til mennesker, der kommer hertil som flygtninge, som vi også offentligt forsørger, og som vi stiller undervisning til rådighed for: så skal I faktisk også deltage eksempelvis i den sprogundervisning, som vil være så vigtig for, at I får kendskab til det danske samfund, for at I kan undgå misforståelser i det samfund, hvor I bor og lever?

Det må også være rigtigt at vurdere, om de regler, vi har for hjemsendelse, er rigtige. Hvad nu, hvis forholdene i det land, som flytningene kommer fra, bliver stabiliseret? Er det så ikke rimeligt, at vi vurderer, om man så i virkeligheden stadig væk er flygtning? Hvordan skal det indgå i forhold til den sagsbehandling, der er i gang i forhold til den pågældende person?

Det må også være rigtigt, som ministeren også har gjort, at rejse spørgsmålet om, hvorledes vi skal forholde os til de flyselskaber, der udnytter situationen og ikke, som de skal, checker